

„Bůh je veliký“

Dva zázraky naší doby

Zázrak přesvaté Bohorodice – Panagia Saídnaja

V prosinci 2004 předstoupil před několik zpravodajských agentur jistý Saúdský muslim (Šachid D.), aby je informoval o následující neuvěřitelné události, která změnila jeho život. O příběhu informovala televize, internet i rozhlas, a koloval v novinách, časopisech a listech po Saúdské Arábii, Sýrii, Palestině a dalších okolních státech.

Hlavní hrdina této pozoruhodné události pochází z bohaté aristokratické saúdsko-arabské rodiny. Je to mladý, pohledný a vzdělaný člověk. Obvykle se o takových lidech světsky říká „oblíbenec štěstí“. Bylo tu však jedno „ale“...

Před několika lety se tento muž oženil s velmi bohatou muslimkou, ukázalo se však, že je neplodná. I přes všechny jejich snahy a mnoho prostředků vynaložených na nejmodernější lékařskou péči zůstávali, jak plynula léta, stále bezdětní. Několikrát vykonali pouť do Mekky a věnovali veliké peněžní dary měšitám... Potomstva se však nedočkali. Mužovi rodiče mu radili, aby si svoji současnou ženu sice ponechal, ale oženil se přitom ještě s další (místní zákony totiž povolují mít současně až čtyři manželky). Rodina na Šachida tlačila neúprosně – rod potřebuje dědice.

I když byl tím vším už vyčerpan a skleslý na duchu, nepřijal radu svých rodičů, ale raději odjel se svojí manželkou na dovolenou do Sýrie. V prosinci 2004 přijeli do Damašku. Tam si najali limuzínu s řidičem, jehož si brzy oblíbili a který jim pak sloužil jako průvodce po všemožných památkách, jež po celé Sýrii navštěvovali. Po nějakém čase si řidič všiml, že saúdský pár prožívá hořkost, bolest a zármutek. Jak se s nimi blíže seznamoval, opatrně se jich otázel, proč vypadají tak nešťastně – bylo to snad proto, že nebyli spokojeni s jeho službami?

Manželé se řidiči svěřili, že se smoutí, neboť nemohou mít děti. Řidič, který byl také muslim, a tak chápal celou tíživost jejich rodinné situace a požadavky rodu na dědice, jim ihned poradil, co by jim mohlo pomoci z jejich neštěstí. Je potřeba odjet do hor, kde mají v Sýrii křesťané – konkrétně pravoslavní (Antiochijského patriarchátu) – monastýr, ve kterém je divotvorná ikona Matky Boží jménem Panagia Saídnaja (arabské slovo značí „naše Paní“), a ta už pomohla stovkám neplodných manželských párů různých národností a náboženství. Hlavní je, aby jejich modlitba před divotvornou ikonou byla vroucí a upřímná. Lidem, kteří přicházejí do monastýru, je podána k sněžení špička knotu z lampády, která hoří před zázračnou ikonou. A pak jim křesťanská „Marie“ dá podle jejich víry to, co si přejí.

To Saúda i jeho ženu velice zaujalo, takže až byli pravověrnými muslimy, rozhodli se poklonit se křesťanské svátosti a požádali řidiče, aby je odvezl do monastýru Saídnaji, „Paní křesťanů“. Jeli tedy do monastýru, aby učinili, jak jim poradil.

Monachyně je přijaly přívětivě. Manželé vykonali vše, co obvykle činí poutníci. Se slzami se modlili před zázračnou ikonou, objednali děkonné pobožnosti a dali štědré dary na monastýr. Zapsali si slova modlitby, aby se jimi také doma mohli obracet k Bohorodici. Vypili i lžičku posvátného oleje z lampády, která hoří před divotvornou ikonou. Při loučení jim monašky radily, aby si nezoufali, vždyť Boží Matka už tolikrát pomohla neplodným párům nekřesťanského náboženství!

Při odjezdu Šachid slíbil, že jestli jim dá Boží Matka mít dítě, daruje monastýru 80.000 dolarů a ještě 20.000 dolarů taxikáři, který jim návštěvu zde poradil.

Pak se manželé vrátili do vlasti a po nějakém čase žena skutečně zjistila, že je těhotná. Za devět měsíců porodila krásného chlapečka. Byl to vskutku zázrak přesvaté Bohorodice.

Jakmile jeho žena porodila, chtěl se Saúd vrátit do Sýrie, aby splnil svůj slib. Při příjezdu zavolal onomu řidiči, oznámil mu, že veze peníze, a požádal jej, aby ho vyzvedl na damašském letišti. Prosil jej také, aby vzal s sebou ještě dva muže jako ochranu.

Avšak řidič byl záludný a zlý, a tak přesvědčil dva své přátele (profesionální zločince), aby s ním jeli na letiště, vyzvedli bohatého Araba, obrali ho o jeho peníze a zabili ho. Přijeli tedy pro něj, a když odjžděli z letiště, aniž by ho napadlo, že ho chtějí zabít, slíbil Šachid přátelům řidiče za jejich ochranu, že i každému z nich dá 10.000 dolarů.

Šachid si již tak zvykl na modlitbu k přesvaté Bohorodici, že se ji tiše modlil všude, kde byl. V letadle i taxíku si Šachid šeptal slova děkonné modlitby ke Královně nebeské.

Muže, kteří vezli Šachida, neuspokojila odměna, jež jim byla slíbena, odbočili ze silnice vedoucí k monastýru, zajeli na opuštěné místo, kde Saúda zabili, uřízli mu hlavu a jeho tělo rozsekali na kusy. Zaslepeni vášní a přemoženi strašným činem, který spáchali, naházeli jeho ostatky do kufru auta místo toho, aby je tam prostě nechali. Poté, co si vzali všechny jeho peníze, prsteny, hodinky a vše ostatní, co měl u sebe, jeli hledat nějaké jiné odlehlé místo, kde by těla se zbavili.

Avšak na státní dálnici se jejich auto náhle zastavilo uprostřed silnice a nechtělo se pohnout z místa. Nato ti tři vystoupili z auta, aby zjistili, proč motor vysadil. Motor byl v pořádku, ale automobil z nějakých důvodů stál bez pohybu. Zatímco zločinci zkoumali motor, zastavil poblíž kolem projíždějící řidič a nabídl jim svou pomoc; oni se však obávali, že by jejich strašný čin mohl být odhalen, a tudíž předstírali, že žádou pomoc nepotřebují, a hrubě ho odbyli. Jenže jak kolemjedoucí řidič odcházel, všiml si krve kapající vzadu z auta, a tak rychle odjel a hned přivolal policii; vždyť i ti muži vypadali podezřele. Když policisté přijeli, auto zločinců stálo stále na stejném místě; když sami uviděli pod autem louži krve, nařídili otevřít kufr.

Jakmile kufr otevřeli, před jejich očima se zkrvavené tělo napřímilo a Saúd se vyhoupl ven; ač se trochu zapotácel, byl – k úžasu všech – nejen naživu ale dobrého zdraví, a řekl jim: „Právě teď Panagia dokončila sešívání mého krku – právě tady“ (a ukázal jim na svém krku oblast „ohryzku“), „poté co sešila zbytek mého těla.“ Když to uviděli zločinci, v hrůze padli na kolena, trásali se děsem a vypověděli vše, co spáchali. Po chvíli zešíleli, váleli se po zemi, rvali si vlasy a křičeli: „Uřízli jsme mu přece hlavu, ale on ožil! Křesťanská Matka Marie vzkřísila Araba!“ Policie je spoutala a jak je odvážela do psychiatrické léčebny, stále volali, že není možné, aby Arab, kterého zabili, stál a rozřezali, byl ještě na živu. Nikdy nezapírali svůj zločin, naopak všechny žádali, aby o tomto zázraku řekli co nejvíce lidem.

Ukázalo se, že si Šachid pamatoval do nejmenších podrobností vše, co se stalo a to nejen před vraždou, ale i co následovalo – jak mu stahovali prsteny, brali hodinky, odřezávali hlavu. Na to vše se díval jakoby ze strany a při tom cítil blahodátnou přítomnost Ježíše Krista a přesvaté Bohorodice.

Saúda hned poté odvezli do Damašku do nemocnice, aby podstoupil vyšetření, které potvrdilo, že šití bylo vykonáno velice nedávno, a tím byla zázračná událost potvrzena. Lékaři, kteří Šachida prohlíželi, o tom vydali písemnou zprávu. Stehy byly a stále jsou jasně zřetelné. Když Saúd vylezl z kufru auta, vypadal doslova jako znovustvořený a neustále přitom dosvědčoval, že Panagia spojila části jeho těla a vzkřísila jej s pomocí svého Syna.

Celou událost zkoumali i duchovní a hierarchové pravoslavné církve v Sýrii včetně samotného antiochijského patriarchy a metropolity chalenského Pavla. Byl konstatován zázrak.

Zpráva o události se rozšířila nejen po celé pravoslavné Sýrii, ale i v Řecku, Jerusalemě, Polsku, Bulharsku a Gruzii. Poutníci přinesli zvěst o této události i na Svatou Horu Athos.

Okamžitě po události Arab zavolal svým příbuzným, aby přijeli do Sýrie, a všichni pak společně jeli do monastýru Panagie Saídnaji. Šachid zde přinesl Bohu své modlitby a prosby. On a celá jeho rodina věnovali monastýru Matky Boží místo původního daru 80.000 dolarů nakonec celkem 800.000 dolarů.

Dnes, když muž vypráví detaily tohoto úžasného zázraku, začíná svůj příběh slovy: „Když se mi toto přihodilo, byl jsem muslimem.“ Nyní již on ani jeho rodina muslimy nejsou.